

БУДІВНИЧІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В 1977 РОЦІ

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ З ГОРДИСТЮ ПРЕДСТАВЛЯЄ УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ 137 СВОЇХ НАЙКРАЩИХ ОРГАНІЗАТОРІВ-ЕНТУЗІЯСТІВ, ЯКІ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНОМУ 1977 РОЦІ ПРИДБАЛИ 2,807 НОВИХ ЧЛЕНІВ Й ВПИСАЛИСЯ В ІСТОРІЮ ЦЬОЇ УСТАНОВИ, ЯК ЇЇ СПРАВЖНІ БУДІВНИЧІ. ПРИДБАВШИ ТАКЕ ПОВАЖНЕ ЧИСЛО НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВОНИ ДОПОМОГЛИ СОТНЯМ УКРАЇНСЬКИХ РОДИН — НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ ЗАБЕЗПЕЧИТИСЯ ПЕРЕД НЕБЕЗПЕКОЮ НЕПЕВНОЇ ДОЛІ, ЗАПЕВНИТИ ВИЩУ ОСВІТУ СВОЇМ ДІТЯМ, А СОБІ НАДІЙНУ СТАРІСТЬ. ЧЕСТЬ І СЛАВА БУДІВНИЧИМ УНСОЮЗУ! ПРИКЛАД ЦИХ ЗАСЛУЖЕНИХ ГРОМАДЯН НЕХАЙ СТАНЕ ЗАОХОТОЮ ДЛЯ ІНШИХ СОЮЗОВЦІВ ДО ТАКОЇ Ж ВІДДАНОЇ ПРАЦІ ДЛЯ ДАЛЬШОЇ РОЗБУДОВИ УНСОЮЗУ, А З НИМ ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ. ТІЛЬКИ У ВЕЛИКІЙ, ЗОРГАНІЗОВАНИЙ ГРОМАДІ НАША СИЛА І НАША МАЙБУТНІСТЬ!

НИЖЧЕ ПОДАНІ НЕ ПРИСЛАЛИ СВОЇХ ЗНІМОК:

Степан Гавриш

БУДІВНИЧІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Під таким заголовком на іншому місці помістимо знімки найкращих організаторів і організаторів УНСОЮЗУ, які в передконвенційному 1977 році придбали 2,807 нових членів, що є 75 відс. зі загального числа 3,743 членів, придбаних в тому році.

Ми з гордістю представляємо українській громаді відданих ентузіастів — організаторів, які, здобувши

ти, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

Складаючи їм заслужене признание та подяку, вважаю за доцільне згадати, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

Складаючи їм заслужене признание та подяку, вважаю за доцільне згадати, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

Складаючи їм заслужене признание та подяку, вважаю за доцільне згадати, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

Складаючи їм заслужене признание та подяку, вважаю за доцільне згадати, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

Складаючи їм заслужене признание та подяку, вважаю за доцільне згадати, що в числі 137 поданих осіб із їхніми фотографіями маємо одного „СОТНИКА”, себто союзця, що придбав понад 100 нових членів 1977 року. Тим шаленим союзцем є секретар 51-го Відділу в Чикаго Михайло Ольшанський, який придбав 119 членів, забезпечених на загальну суму 320.000 доларів. У числі 137-ох союзців також подаємо 6 членів подорожжя, що є основою тривалості родини та їх добробуту.

(Закінчення на ст. 4-ій)

Ювілей заслужених громадян

Матвій і Текля Політилі

Матвій і його дружина Текля, і Гайків, Політилі мали родинний ювілей: сповнилося 60 років їхнього подружнього життя. Активний громадський і церковний діяч і більше як тридцятирічний секретар 192-го Відділу УНСоюзу в Геркмері, де й тепер ревнює читач «Свободи», маючи 88 років, іє й далі шквалиться церковним, громадським, релігійним життям і всім українством, а головне УНСоюзом, його успіхом і майбутнім розвитком, бо з УНС є пов'язані його майже всі сотні літ.

Матвій Політило народився у більшій селянській родині 9-го вересня 1889 р. у селі Грабова, повіту Камінька Струмиліова в Західній Україні, де він прожив свої юнацькі роки. Тоді ця частина України, Галичина, була під австрійським пануванням; і життєві обставини наших людей були сірі і невеселі. На краше майбутнє добре виглядало не було; молоді до шкільної землі було важко дістатися не тільки із-за нестачі грошей, а й треба було мати протекцію, щоб наших юнаків і юначок прийняли до шкільної ради не було, і треба було залишатися на рідній господарстві, а якщо воно було замале, а дітей у родині було більше, то молоді були змушені працювати на фільварках панів, які платили робітникам так, як хотіли. З такою долею не міг погодитися молодий 19-річний інтелектуальний і енергійний юнак Матвій Політило. Агенти вербували молодих людей до Прусів (Мемеліна), або за океан до Америки чи до Канади. У 1909 р. він вирішив поїхати услід за іншими юнаками і юначками, щоб шукати кращої долі для себе, а може, й навіть для свого незлого народу, до Америки.

Емігрантів перевозили не раз старі кораблі, і подорож до Америки часто тривала не дні, а тижні, а то й місяці. Кораблі вряжди годили зупинялися подорожні в інших пристанях. Така довга подорож звичайно винажувала пасажирів-емігрантів, а коли видавав, знову повернувся до Америки в 1911 році. Тоді він приєднався до небагатьох емігрантів, де вже було багато емігрантів, і не раз було тяжко одержати працю, а навіть якщо її одержав, то вона була мало платна, а у Тексасі робітникам платили більше, отже туди й поїхав Матвій Політило. Залюбки він оповідає і нам, дітям і своїм внукам про особисті громадські життя. Не раз, зупиняючись, віднається своїми голубими очима, над якими звисає вже біла, як молоко, густа чуприна, десь углиб десятиліть і продовжує оповідання про початки нашого зорганізованого громадського життя.

Багато наших людей приїхало до Америки, щоб трохи підробити, а підробивши, вони хотіли повернутися назад додому, в Україну. Та над Європою почали снуватися чорні хмари. Неспокій на сході Європи, а головне на Балканах не ворожили миру, а багато народів, включно з нашим, ждали на своє Воскресіння. Нарешті, 1914 р. вибухла Перша світова війна і додому вже не можна

Підсумки праці Українського Бюро
Суспільної Опіки
Метрополітального Чикаго
за 1977 рік

Праця Бюро полягала на порадах потребуючим у різних випадках, де вони потребували чи то допомоги, чи то працевлаштування, чи то слухно належати. В зв'язку з тим попри поради та телефонічні інтерв'ю у великій мірі праця полягала на виповнюванні різного роду форм та аплікацій в справі соціального забезпечення, додаткового соціального забезпечення, медікер, Блу Кросс, допомог, харчових значків, на видавництво легітимізації на знижковий переїзд міським транспортом тощо. Полагалося також справи приміщення потребуючих у піклувальних домах (нерсінг гомс) та мешкань у дешевих домах для старших і багатьох інших справ.

Ті справи полагалося співробітникам Бюро в канцелярії Бюро при 2218 Вест Чикаго, в Ідальні для старших, в «Самопоміч», а в разі потреби в мешканнях потребуючих.

Крім тієї щоденної праці Бюро перевело в життя кілька більшших проєктів, які вимагали чимало праці співробітників, деякі також чимало грошей з каси Бюро. Сюди належало: зорганізування Клубу Старших Громадян при Катедрі Св. Володимира, організування літніх праць для української школи, Молоді. Хлопці і дівчата одержували платно з федеральних фондів, розділених місцевими і працювали на протязі 9 літніх тижнів в українських установах. Зорганізування цієї літньої праці вимагало з огляду на величезну кількість кандидатів на ті праці і обмежене число місць, величезного вкладу праці співробітників Бюро. В цьому році удалося примістити на тих роботах 13 наших хлопців і дівчат, які працювали в Літній Півоселі, в бібліотеках Українського Музею і Філії Українського Католицького Університету (протягом короткого часу) у редакції «Нової Зорі».

Дальшим проєктом, який вимагав не тільки більше як рік заходів, а також поважного вкладу грошей з каси Бюро було зорганізування української Ідальні для старших громадян у віці понад 60 літ. Ту Ідальню відкрито 1-го травня минулого року і вона мистілася до кінця серпня 1977 року в залі Спортового Клубу «Леви». А від того часу міститься в залі доми Відділу УНСоюзу при Вестерн. В Ідальні зареєстровано понад 200 громадян, а користає з Ідальні в пересічному кожному 10 осіб. Крім того 19 осіб, які не можуть прихотити на обід до Ідальні, дістають обід додому. (Було 20 таких осіб, але одна особа померла).

Дальшим проєктом, який перевело в життя Бюро, було зорганізування літнього 1977 року Літньої Півоселі для дітей у віці 6-14 років. Завданням Півоселі було займатися дітьми, які в часі вакацій, чи щільний час, чи частину перебувають в Чикаго.

Ці три вивчені проєкти заслуговують на спеціальну увагу та признание, що тому, що мабуть у жодній іншій місцевості на терені ЗСА не одна українська установа не зорганізувала ані літніх праць для української молоді в українських установах, ані літньої Півоселі для школи молоді. Якщо йдеться про Ідальню для старших громадян, то крім Чикаго мабуть лише в Детройті існує така Ідальня, зорганізована і

бе. У панства Політилі є п'ятеро дітей: син Михайло і чотири дочки: Юлія Полянська, Марія Рапач, Маргарета Пулчек і Євгенія Ликтей. Всі їхні діти подружжялись із українцями і Юлія діждалася п'ятинащадково внуків і внучок. З них дев'ятеро вже покинули університети і одержали свої посади, одна внучка студієє фармацевтику у Брукліні, а решта ще є у нижчих школах.

ЯЛ

Свячення о. дякона
Володимира Волощука

Під час дяконосських свячень о. дякона Володимира Волощука. (Зліва): Володимир Волощук, син, Маруся Волощук, донька, о. дякон Володимир Волощук, пані Марія Волощук, мтр Ярослав Волощук, син. Усі добрі члени 115-го Відділу УНСоюзу.

У неділю, 25-го вересня 1977 року в церкві св. ап. Андрія Парма, Огайо, відбулися урочисті дяконосські свячення о. В. Волощука. Це вперше в історії Української Католицької Церкви в Америці висвячено в сан світського дякона старшого одруженого чоловіка — вибраного з Божого люду. Свячення довершив Єпископ Владика Василь Лостен. Співслужили у цьому торжественному акті о. монс. Л. Адамк, о. декан Я. Сірко, о. Т. Дурбак та о. В. Височанський. Дяконував св. ап. Андрія. Простору церкві заповнили вірні усіх парафій великого Клівленду і околиць. Прибула сума мисливська молоді Осередків Клівленду й Парми на чолі із координатором Окружної Головної та молоді Пластової станиці Клівленду із станицями д-ром В. Базарком. Проповідь в українській мові виконав о. Т. Дурбак, в якій згадав про важкий шлях і самопосвту о. дякона Володимира в час приготування себе до праці в Христовому винограднику. В англійській мові проповідь сказав о. М.

Сип, парох церкви св. о. Миколая у Кентоні, Огайо, членом якої є о. дякон Володимир. Після свячень о. дякон Володимир попросив усіх вірних приступити до цілування хреста, роздаючи при тому проповідні образочки з нагоди своїх свячень. Після Богослужби відбулося прийняття в церковній залі. Між прийняття членами родини, представниками організації та отців був Владика Лостен. Програмою проводив о. декан Я. Сірко, який на початку сказав гарне слово про що надзвичайну подію в житті Української Католицької Церкви в Америці і її Клівлендського Деканату. Привітання склали: член Крайової Управи СУМА Г. Головка від КУ СУМА та всієї Спільноти Української Молоді, членом якої є о. дякон Володимир, голова Пластової станиці д-р В. Базарко від Пластової молоді в Клівленді, голова 3-го Відділу ООЧСУ М. Гейніш від Визвольного Фронту та членства ООЧСУ, та голова станиці дивізії Л. Кусяк від Головної Управи і Братства дивізійників, який рівнож вручив почесну грамоту від Братства о. дякону Володимиру як колишньому воювцю дивізії. На кінці о. дякон Володимир подякував усім що були чим причинилися до так гарного переведення свячень а особливо Пластовій і сумській молоді та членам братства дивізійників за їхню зорганізовану участь.

Тиждень пізніше в неділю, 2-го жовтня у церкві св. о. Миколая в Кентоні, Огайо, о. дякон Володимир вперше сослужив в Богослужбі. Маленька, але гарна церква невеликої української громади Кентону була вщерть виповнена вірними з Кентону, серед яких були гості з Клівленду і Парми. На запрошення о. дякона Володимира, дякував добре знаний громаді великого Клівленду дяк п. О. Чайка.

Після Богослужби, українська громада Кентону влаштувала прийняття в пошану всім люблячого і шанованого о. дякона Володимира. Програмою прийняття вів Г. Головка з Парми. В своєму вступному слові Г. Головка вказав на нелегкий життєвий шлях о. дякона Володимира, в якому, однак, о. дякон зумів побороти усі труднощі на шляху до здійснення своїх життєвих мрій. Українська громада Кентону повинна бути горда із того, що має в особі о. дякона Володимира не тільки прикладного мужа і батька своїх дітей, а рівнож прикладного і гідного наслідування члена української громади, а зокрема молодішої організації СУМА.

Привітання склали п. П. Бабич від української громади Кентону, І. Фінковат від відділу УККА в Кентоні, І. Вільшанецький від Визвольного Фронту, та М. Гейніш від організації ООЧСУ 3-й Відділ в Клівленді.

Роман Верес

У неділю, 30-го жовтня

Флоріда вшановує
Тараса Шевченка

(ІП) — Український Релігійний і Культурний Осередок ім. св. Андрія у Вармі Мінерал Спрінгс і Норт Порт вже традиційно відзначає Шевченківські роковини в місяці березні, щоб вшанувати разом із цілим українським народом свого пророка й генія. І так у вівторок, 14-го березня ц.р. український православний священник о. прот. Володимир Мельник відправив Службу Божу в єпископській церкві за померлих членів нашої громади: панів К. Мигаль і М. Дем'як і лікарів д-ра Фердинанда Мельника. По Службі Божій отець відправив панашку за Тараса Григоровича Шевченка. Майже всі члени нашої громади та перебуваючі тут туристи вповнили церкву й до обох українських віровизнань.

В суботу, 18-го березня ціла громада зійшлася знову до церковної єпископської залі, щоб не лише віддати шану нашому генієві, але щоб зачерпнути наснаги до дальшої народної праці з його поезій і його життя. Свято відкриває голова громади В. Різник, а по його слові новозорганізований мішаний хор під управлінням Т. Шевченка пані П. Різник, О. Речинська й пан М. Шпіка. Доповіди про Т. Шевченка читали інж. В. Тимошенко й В. Рибак. Свято закінчив хор відспіванням «Думи мої...», а потім всі відспівали національну гімн.

По закінченні свята голова попросив усіх на перекунку до сусідньої залі, де гості й члени зазнайомилися поміж собою й де теж продавано книжки що їх подарували сенатор П. Юзик, Еміль Кандід, Євген Савата Паладія й А. Качала, прихід із яких у цілому призначений на побудову церкви.

Концерт Ганни Колесник
у Торонті

Від останнього самостійного концерту Ганни Колесник

лесник, який був присвячений українській релігійній музиці та оперним ариям і, минало майже 2 роки.

Від того часу співачка об'їхала з концертами українські осередки східної Канади й ЗСА, Європи й Австралії.

Повернувшись із концертного туру, Ганна Колесник бере участь у концертах як гість-виконавець та постійно поповнює свій концертний репертуар, останньою заповнююче музикою Кирила Стеценка; зокрема творами до слів Олександра Олеся та Лесі Українки.

Промовляють Ганна Колесник пісні, де оспівана краса і доля покинутої Матері-України. Вона, як ніколи передтим, сприймає глибокий зміст поезії, яку так майстерно доповняє в музиці К. Стеценка. «Як правдиво описав пережиття по втраті батьківщини в словах О. Олеся і як глибоко відчував її зміст тепер!» — говорить співачка.

Тому-то й присвятила вона першу частину свого концерту в Торонті, який відбудеться у неділю, 9-го квітня, в залі Вест Парк, о. год. 3:30 по пол. творам К. Стеценка. Друга частина концерту — це найновіші пісні сучасних композиторів у Україні, ЗСА і Канаді. Деякі з них будуть вперше виконані загалом.

Треба привітати задум Г. Колесник щодо індивідуальної праці над мистецтвими творами наших класиків та над популярнішими творчості сучасних композиторів.

Треба також вірити, що українська публіка Торонту й околиць виборить недільний час 9-го квітня на концерт Г. Колесник, щоб порівняти музичну цінність з мистецтвом красною українською музичною творчістю, а одночасно відчувати змістовне багатство пісень, відтворених засобами вокальної і драматичної умілої солістки Київської Опери, яка і в еміграційних обставинах не «гасить вогню запального» в своїй душі, а перелася радість і горе рідної землі в серце слухачів, що не забувають суті існування у країнах свого поселення.

Хай членність публіки на концерт Ганни Колесник буде й нагородою за плекання рідних, красною неземними піснями та заохотою до збереження й поширення їх серед збудованих обставин.

Наша присутність на концерті буде конкретно піддержкою і мистецтвом надиханням для співачки, яка, в контакті з рідною публікою, наводить грядущі для дальших мистецтв шукань і творчих задумів.

Олена Глибочук

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕН

УНСоюзу!

Г. Головка

